

Dosarul nr. 1a-424/10

Judecător: V.Mironov

CURTEA

DE

APEL

BĂLȚI

DECIZIE
în numele Legii

23 decembrie 2010
mun.Bălți

Colegiul penal al Curții de apel Bălți

Având în componența sa:

Președintele ședinței de judecată
Judecătorii
grefierul

V.Toma
V.Tripaduș, E.Rățoi
C.Toma

Cu participarea:

Procurorului
Avocatului

V.Costaș
V.Teleba

Judecând în ședința deschisă în ordine de apel **apelul** procurorului
procuraturii Sîngerei T.Grati, **apelul** pătimitului Burcovschi Victor

împotriva sentinței nr.1-82/10 din 09.07.2010, pronunțate de
judecătoria Sîngerei ,

în cazul penal **Spînu Viorel Tudor**, născut la 10.05.1968, originar din
s.Mihaileni, Rîșcani, locuitor al s.Țarigrad, Drochia, studii medii, nu
lucrează, căsătorit, are la întreținere un copil minor, fără antecedente
penale,

prin care Viorel Spînu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza
art.190 al.(4) CP la 4 luni 27 zile închisoare, cu ispășirea pedepsei în
penitenciar de tip semiînchis, fiind stabilită pedeapsa ca fiind ispășită.

Măsura preventivă-obligare de a nu părăsi localitatea.

Încasat de la **Viorel Spînu** în beneficiul lui V.Burcovschi 1100 euro și
2000 dolari SUA echivalentul în lei a R.Moldova la momentul executării
hotărîrii.

Lui V.Spînu i s-a pus în sarcină de a elibera lui V.Burcovschi 4000 kg
zahăr.

Soluționată întrebarea corpurilor delictive.

Cercetînd apelul declarat, Colegiul penal,
a constatat:

Instanța de fond a reținut în sarcina inculpatului V.Spînu faptul, că el într-o zi nestabilită a lunii martie 2006, avînd înțelegere în prealabil cu V.Burcovschi ca să importe pentru cel din urmă în R.Moldova o combină de tip „Niva”, aflîndu-se în mun.Bălți, a primit de la respectivul suma de 1000 euro, echivalent a 15 400 lei și 2000 dolari SUA, echivalent a 25940 lei, întocmind în acest sens recipisă în scris.

La 19.04.2009, inculpatul V.Spînu a mai primit de la V.Burcovschi în contul prețului combinei care urma a fi importată 80 saci cu zahăr tos, cu capacitatea de 50 kg fiecare în valoare totală de 40 000 lei, întocmind în acest sens recipisă în scris.

Avînd în gestiunea sa suma în mărime 81340 lei, primită de la V.Burcovschi și fiind conștient că suma respectivă este destinată pentru procurarea și importarea combinei pentru ultimul, inculpatul V.Spînu, procedînd cu rea-voință, abuzînd de încrederea ce i-a acordat V.Burcovschi, o perioadă îndelungată s-a folosit de sursele bănești în defavoarea proprietarului, cauzîndu-i astfel celui din urmă o daună materială în proporții deosebit de mari.

De către organele de învinuire acțiunile lui V.Spînu au fost încadrate în baza art.190 al.(4) Cod penal, instanța de judecată reîncadrînd acțiunile acestuia în baza art.196 al.4 Cod penal.

În termeni, sentința a fost atăcată de către procurorul în procuratura Sîngerei Tudor Gratii, care consideră că instanța ilegal și neîntemeiat a reîncadarat acțiunile lui V.Spînu de la art.190 al.(4) CP la art.196 al.(4) Cod penal, probele acumulate ca atare demonstrează vina acestuia în aspectul adus în învinuirea formulată. Consideră ca probe certe, incontestabile al vinei în aspectul formulat pot servi declarațiile pătimitului V.Burcovschi, al martorilor A.Oboroc, V.Lupu, M.Covaliciuc, procesul verbal de primire a plîngerii de la V.Burcovschi, certificatul privind cursul valutar, certificatul privind prețul zahărului, procesul verbal de ridicare a recipiselor eliberate de V.Spînu, procesul verbal de examinare a recipisei și ordonanța de anexare a corpurilor delictive la cauza penală. Solicită casarea sentinței,condamnarea lui V.Spînu în baza art.190 al.(4) Cod penal.

Sentința a fost atacată de către pătimitul Victor Burcovschi, care invocă, că nu este de acord cu încadrarea acțiunilor inculpatului în aspectul reținut de către instanța de fond. Solicită încadrarea acțiunilor lui V.Spînu în baza art.190 al.4 Cod penal.

În ședința instanței de apel procurorul participant și partea vătămată V.Burcovschi au susținut apelurile declarate cu argumentele expuse în ele.

Inculpatul V.Spînu și avocatul care l- a asistat au pledat pentru respingerea apelurilor, menținerea sentinței.

Verificând argumentele apelanților în cauză în raport cu materialele cauzei, ascultând opiniile participanților la proces, Colegiul penal vine la concluzia, că apelurile sînt nefondate, urmează a fi respinse.

Astfel, instanța a cercetat sub toate aspectele probele administrate pe cauză, a verificat versiunile înaintate, a făcut o analiză amplă probelor acumulate, le-a apreciat just prin prisma pertinentei, concludenței, coroborării lor, însă deducînd, că pe cauză nu au fost acumulate probe ce ar demonstra vina inculpatului în sensul învinuirii aduse, adică pe art.190 al.(4) Cod penal, incorect a ajuns la concluzia precum că în acțiunile lui V.Spînu sînt prezente elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.196 Cod penal.

În suportul concluziei enunțate, Colegiul penal statuează pe prevederile art.414, 389, 325, 94 Cod de procedură penală a R.Moldova, cât și art.1 al Protocolului nr.4 a CEDO.

Așa dar, autorul apelului în cauză susține, că în acțiunile lui V.Spînu sînt prezente elementele constitutive ale unei escrocherii, cu indicii respectivi.

Astfel, latura obiectivă a escrocheriei se realizează prin dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, iar cea subiectivă se caracterizează prin intenție directă și prin scop de profit.

După cum rezultă din probele administrate pe cauză, V.Spînu, a primit banii în suma respectivă, cât și bunurile în valoarea respectivă pentru a procura și transmite pătimitului o combină, a eliberat pătimitulu recipisele despre acest fapt.

Potrivit pct.15 din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr.23 din 28 iunie 2004 „ Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor” primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazurile în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpînirea acestor bani ori alte bunuri, urmărea scopul sustragerii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat.

Pornind de la aceste explicații și recomandări, cât și de la prevederile art. 96,281 CPP, urma ca acuzatorul de stat, la formularea învinuirii pentru V.Spînu să specifice care anume elemente de abuz de încredere au fost în acțiunile lui V.Spînu. Contrar acestor cerințe, în textul ordonanței de învinuire, cît și în rechizitoriul pe cauză, organul de urmărire penală nu a detaliat care sînt acele acțiuni concrete comise de V Spînu prin care s-a abuzat de încrederea lui V.Burcovschi.

Or, atât pe parcursul urmăririi penale, cât și în ședința de judecată al instanței de fond și al celei de apel, din probele acumulate pe cauză /declarațiile părții vătămate, al martorilor A.Oboroc, V.Lupu, M.Covaliciuc, procesul verbal de primire a plîngerii de la V.Burcovschi/, nu rezultă careva informație, care ar confirma, că V.Spînu ar fi fost cunoscut anterior cu pătimitul în cauză, că acesta l-ar fi căutat pe acesta și i-ar fi propus careva servicii, prin înșelăciune și abuz de încredere. Dimpotrivă, din declarațiile acestor martori rezultră univoc, că anume pătimitul în cauză, prin intermediul lor și a altor persoane l-a căutat pe V.Spînu, i-a propus tranzacție de a i se procura o combină care a fost în utilizare din R. Belarusi, a acceptat, să-i transmită în scopul procurării combinei o parte din bani și produse ca avans.

Mai mult, din declarațiile acestora de-asemeni rezultă, că V.Spînu le-a propus spre recepție o combină, însă pe pătimit nu l-a satisfăcut calitatea și starea tehnică a acesteia, motiv pentru care dînsul a refuzat recepția ei. Acestea rezultă și din declarațiile pătimitului date atât în cadrul urmăririi penale, cât și în ședința de judecată al instanțelor de fond și apel.

Prin urmare, deducțiile instanței de fond, că în ședința de judecată s-a determinat univoc, că între inculpat și V.Spînu au avut loc o tranzacție civilă, sînt argumentate și întemeiate.

Toți martorii asupra cărora statuază autorul apelului dimpotrivă au confirmat faptul, că între pătimit și V.Spînu au avut loc înțelegeri de acodarea unor servicii de procurare și predare a unei combine, că în contul executării acestor înțelegeri, pătimitul a transmis o parte din bani, inclusiv și zahăr.

Prin urmare, careva probe în suportul acceptării argumentelor autorului apelului, precum că probele nominalizate atestă vinovăția inculpatului în sensul învinuirii aduse, Colegiul penal nu prevede.

Trimiterea apelantului la procesul verbal de de primire a plîngerii de la V.Burcovschi ca la una din probe ce demonstrează vinovăția lui V.Spînu, nu poate fi reținută. Or, acest proces verbal nu poate fi considerat ca probă pe cauză, ci un act procedural ce a servit ca temei pentru pornirea urmăririi penale. Acceptarea a atare act ca probă ar contravine jurisprudenței CEDO, chiar în cazurile contra Moldovei.

Asemeni, nu pot servi ca probe în suportul condamnării certificatele privind cursul valutar, cu privire la prețul zahărului, procesul verbal de ridicare a recipisei eliberate de către V.Spînu. Or acestea ar fi putut fi utilizate doar în cazul, cînd instanța ar fi concluzionat despre prezența în acțiunile persoanei a elementelor constitutive ale infracțiunii.

Însăși recipisa eliberată de către V.Spînu, demonstrează prezența unor relații civile dintre părți și nicidecum intenția /vinovăția/ acestuia de a săvârși faptă de escrocherie.

Potrivit art.389 al.(1) CPP sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată.

Contrar acestor prevederi, nici în ședința de judecată al instanței de fond, nici în ședința instanței de apel nu au fost prezentate careva probe pertinente, concludente, care coroborează între ele, care ar demonstra cu certitudine, că la momentul, cînd au avut loc înțelegerile legate de procurarea combinei V.Spînu ar fi avut intenția de a însuși bunurile pătimitului, nu intenționa de a-și onora obligațiunile asumate.

Dimpotrivă, dînsul chiar a adus și a propus pătimitului o combină, însă cel din urmă nu a acceptat-o în legătură cu starea tehnică a acesteia.

Tot odată, din explicațiile inculpatului rezultă, că dînsul dispune în R.Belarusi de o întreprindere comercială, înregistrată în ordinea stabilită, prin intermediul căreia dînsul se ocupa inclusiv și cu importarea în R.Moldova a tehnicii agricole. Aceste susțineri nu au fost combătute prin careva alte date.

Din declarațiile martorilor A.Oboroc, V.Lupu rezultă, că anterior V.Spînu într-adevăr a importat în R.Moldova tehnică agricolă pentru comercializare, au fost persoane care au procurat prin el tehnică agricolă.

Din conținutul recipiselor eliberate pe numele pătimitului, rezultă, că V.Spînu a confirmat faptul primirii banilor și producției/drept avans/ în contul executării obligațiilor sale de a-i importa lui V.Burcovschi a unei combine, în recipisa eliberată acesta și-a indicat date veridice referitoare la identitatea sa.

Nici în cadrul urmăririi penale, nici în ședințele de judecată inculpatul V.Spînu nu a negat faptul că a primit banii și mărfă în contul plății pentru combină, dînsul a recuperat o parte din banii care i s-a transmis. Din explicațiile sale rezultă, că nu poate restitui deplin restul banilor la moment în legătură cu starea financiară precară, care nu-i permite să achite de odată toată restanta, însă nu refuză să achite banii în rate.

De-asemeni, în cadrul judecării cauzei dînsul a mai întors pătimitului cele 4 tone de zahăr, a încercat să restituie restanta de bani prin anumite mărfuri/pe care pătimitul nu le-a acceptat/.

Nici în cadrul urmăririi penale, nici în ședința de judecată, nu au fost prezentate careva probe, care ar confirma, că la moment, V.Spînu

dispunând de careva avut, cu rea voință nu recuperează pătitului cele primite de la el.

Prin urmare, nici una din probele la care se referă autorul apelului nu atestă vinovăția lui V.Spînu în baza art.190 al.4 Cod penal.

Faptul, că acesta o perioadă de timp s-a eschivat de la contacte cu pătitul în cauză, nu demonstrează, că la momentul cînd s-au efectuat înțelegerile și s-au primit banii, V.Spînu avea intenție de escrocherie. Mai mult, din materialele cauzei rezultă cert, că nu V.Spînu a fost acela care i-a propus tranzacția respectivă lui V.Burcovschi, ci invers, cel din urmă.

Or, toate probele acumulate pe cauză demonstrează, că între pătit și inculpat s-au stabilit relații civile. Adică, acțiunile lui V.Spînu nu se plasează sub incidența Legii penale, iar probele propuse în susținerea învinuirii nu pledează în suportul apelului, deoarece ele nu confirmă vinovăția în săvîrșirea faptei de escrocherie. Stabilirea faptului, că între pătit și inculpat au existat tranzacții de ordin civil, exclud condamnarea lui V.Spînu pentru escrocherie.

În suportul acestei concluzii, Colegiul penal reține și prevederile Convenției Europene pentru apărarea drepturilor fundamentale, conform căreia este interzisă privarea de libertate pentru neîndeplinirea unor obligații civile.

Astfel, art.1 al Protocolului 4 din CEDO stipulează, că nimeni nu poate fi privat de libertatea sa pentru singurul motiv, că nu este în măsură să execute o obligație contractuală.

În consecință, Colegiul penal concluzionează, că între V.Burcovschi și V.Spînu persistă relații civile, împrejurările mărturisesc despre lipsa în acțiunile lui V.Spînu a elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.190 al.4 Cod penal.

Tot odată, Colegiul penal reiterează, că apelul înaintat de către procuror nu conține în sine careva argumentări concrete pentru care motive acesta nu este de acord cu concluziile instanței de fond în latura învinuirii pe art.190 al.(4) CP, autorul apelului reducîndu-se doar la o expunerea a rechizitoriului, expunerea conținutului declarațiilor pătitului și a martorilor pe cauză, fără însă a detalia care anume concluzii ale instanței de fond nu se conceliază cu cele stabilite pe cauză, ce anume a încălcat instanța de fond ajungînd la concluzia respectivă.

Ținînd cont de cele enunțate, Colegiul penal vine la concluzia că apelurile procurorului și al părții vătămate V.Burcovschi sînt nefondate, urmează a fi respinse pe acest motiv.

Tot odată, Colegiul penal, atenționează, că deducînd că în acțiunile lui V.Spînu sînt prezente elemente a unei tranzacții civile, nu sînt prezente

acțiuni de ordin penal, instanța de fond greșit a dedus vinovăția lui V.Spînu în baza art.196 al.4 Cod penal și l-a condamnat în baza acestei legi, or, acțiunile acestuia nicidecum nu conțin elementele constitutive al unei infracțiuni ce se atîrnă la art.196 Cod penal. Însă ținînd cont de prevederile art.409 Cod de procedură penală, care determină efectul devolutiv al apelului și limitele lui, că inculpatul nu a contestat sentința, iar instanța de apel nu este în drept de a înrăutăți situația apelantului, sentința adoptată în aspectul respectiv va fi menținută în redacția respectivă.

Conform art. 414, 415 al.1 pct.1 lit.c), 417-418 Cod de procedură penală a R.Moldova, Colegiul penal,

decide:

Respinge ca nefondat apelul procurorului procuraturii Sîngerei T.Grati, apelul pătimitului Victor Burcovschi împotriva sentinței nr.1-82/10 din 09.07.2010, pronunțate de judecătoria Sîngerei în cazul penal **Spînu Viorel Tudor**, sentință care se menține.

Decizia este executorie, dar poate fi atăcată în recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 2 luni de la pronunțare.

Președinte:

Judecători